

Bir zamanlar, hiç çocukları olmayan bir kralla kraliçe varmış. Çocukları olmadığı için çok büyük üzüntü duyarlar. Bir gün kraliçe nehrin kıyısında dolaşırken, küçük bir balık başını sudan çıkarıp, "Dileğin yerine gelecek; yakında bir kızın olacak," demiş. Minik balığın dediği gerçekleşmiş ve gerçekten de kraliçenin dünyalar güzeli bir kızı olmuş. Küçük kız o kadar güzelmış ki kral ona bakmaya doyamıyormuş. Sevinç içinde büyük bir şölen düzenlemeye karar vermiş. Bu törene, yalnızca akrabalarıyla komşularını değil, kızına iyilik yapabilecek perileri de davet etmiş. Onun krallığında on üç peri yaşarmış. Ancak kralın yalnız on iki altın tabağı varmış. Bu yüzden perilerden birini çağıraramamış. Şölen sona erdikten sonra, davete gelen periler küçük prensese o gecenin en güzel armağanlarını vermeye başlamışlar. Birisi doğruluk, bir başkası güzellik, bir diğeri zenginlik dilemiş, küçük prensese dünyanın en mükemmel nitelikleri bağışlanana kadar sürüp gitmiş bu dilekler. Tam on birinci peri armağanını verdiği anda, şölene davet edilmemiş olan on üçüncü peri çıkagelmiş. Davet edilmediği için öylesine kızgınmış ki intikam almaya kararlıymış. "Kralın kızı on beş yaşına geldiği zaman, parmağına bir iğ batacak ve düşüp ölecek," diye bağırması. Herkes sus pus, korku içinde kızgın perinin sözlerini dinlemiş. O sözünü bitirince, geldiği gibi hışımla çıkıp gitmiş. Henüz armağanını vermemiş olan on ikinci peri öne çıkmış.

Bu kötü dileğin yerine gelmesine ne yazık ki engel olamayacağını, onu değiştiremeyeceğini ama yumuşatabileceğini söylemiş. Sonra kralın kızının ölmemesini ama yüz yıl uyumasını dilemiş.

Kral her şeye rağmen sevgili çocuğunu bu kötülükten koruyabileceğini umarak krallığı içindeki bütün iğlerin toplanıp yok edilmesini emretmiş. Bütün perilerin prenses için diledikleri yavaş yavaş gerçekleşmiş. Prensese öylesine güzel, öyle iyi huylu, o kadar cana yakın ve akıllıymış ki onu herkes seviyormuş. Gel zaman git zaman prenses on beş yaşına gelmiş. Ne kötü bir raslantı ki onun on beşine bastığı gün, kralla kraliçe sarayda değilmiş ve prenses tek başınaymış. İçinden gelen bir dürtüyle, saraydaki bütün odaları dolaşmaya başlamış. Derken hiç bilmediği eski bir kuleye gelmiş. Kuleye çıkan dar merdivenin sonunda kapalı bir kapı varmış. Kapının anahtar deliğinde altın bir anahtar duruyormuş. Prensese anahtarı çevirince, kapı açılıvermiş. İçerde elindeki iğle yün eğiren yaşlı bir kadın oturuyormuş. Prensese, "Anacığım burada ne yapıyorsun?" diye sormuş. Yaşlı kadın, "Yün eğiriyorum," deyince prenses iği yaşlı kadının elinden alıp çevirmek istemiş. Ancak eli iğe dokunur dokunmaz, on üçüncü perinin dileği yerine gelmiş ve kızcağız birdenbire yere yığılıvermiş.

Prensese ölmemiş, derin bir uykuya dalmış. Tam o sırada saraya gelen kralla kraliçe de uykuya dalmışlar. Bütün saray halkı da uykuya dalmış. Ahırdaki atlar, avludaki köpekler, çatıdaki güvercinler, duvardaki sinekler bile uyuyakalmış. Ocaktaki alevler uykuya dalmış. Şişte dönerek kızaran etin hareketi durmuş. O sırada yaptığı bir hata yüzünden çırağının kulağına yapışmış olan açığı çocuğun ku-

lağını bırakmış, ikisi de uykuya dalmışlar. Her şey durmuş ve derin bir uykuya dalmış.

Bir süre sonra sarayın çevresinde dikenlerden bir çit oluşmuş. Bunlar her yıl biraz daha uzayıp kalınlaşarak, sonunda sarayın çatısıyla bacalarını bile gözlerden saklayan dikenden bir duvara dönüşmüş. Ancak bütün ülkeye kralın güzel kızı, uyuyan Gül Goncası (kralın kızının adıymış bu) hakkında bir söylenti yayılmış. Bu yüzden zaman zaman birçok prens gelip dikenleri aşarak saraya girmek istemiş. Ne yazık ki hiçbiri bunu başaramamış. Çünkü dikenler ve çalılar elleri varmışcasına gelenleri yakalayıp bırakmıyor, zavallı prensler orada açlıktan ölüyor.

Yıllarca sonra, o ülkeye bir prens gelmiş ve yaşlı bir adamdan, dikenlerin ardındaki sarayla, orada bütün saray halkıyla birlikte uyumakta olan dünya güzeli prenses Gül Goncası'nın öyküsünü dinlemiş. Yaşlı adam büyükbabasından, çalılığa gelip içeri girmek isteyen ama çalılıktan kurtulamayarak orada ölüp giden prenslerin öyküsünü dinlediğini de anlatmış. Prens bunları dinledikten sonra, "Bunların hiçbiri beni korkutmuyor, gidip Gül Goncası'nı göreceğim," demiş. Yaşlı adam onu caydırmaya çalıştıysa da prens kararından dönmemiş.

Ancak, o gün yüz yıl dolduğu için prens çalılığa geldiği zaman cennet gibi bir çiçek bahçesiyle karşılaşmış. Çiçeklerin arasından kolayca geçmiş, ama o geçtikçe arkasında kalan tüm bitkiler birbirine kenetlenip sınımsız bir çit örüyormuş. Sonunda saraya ulaşmış ve avluda uyuyan köpekleri, ahırda uyuyan atları, çatıda başlarını kanatlarının içine sokmuş uyuyan güvercinleri, sarayın duvarlarında uyuyan sinekleri, eli hâlâ çırağını dövecekmiş gibi havada duran aşçı kadını, kucağındaki siyah tavuğun tüylelerini yolacakmış gibi kavramış olarak uyuyan hizmetçiyi görmüş.

Sarayın içinde ilerlerken her yer öylesine sessizmiş ki prens aldığı her soluğun sesini duyuyormuş. En sonunda eski kuleye ulaşmış. Gül Goncası'nın yere uzanmış, uyuduğu küçük odanın kapısını açmış. Genç kız öylesine güzelmiş ki prens dayanamayıp onu öpmüş. Prens birden gözlerini açmış ve delikanlıya gülümsemiş. Birlikte dışarı çıkmışlar. O sırada kralla kraliçe ve uyuyan tüm saray halkı uyanarak şaşkınlıkla birbirlerine bakmış. Atlar uyanıp silkinmiş; köpekler sıçrayıp havlamaya başlamış, güvercinler başlarını kanatlarının arasından çıkarıp çevrelerine bakınmış, sonra tarlalara doğru uçmuşlar; sinekler vızıldayarak uzaklaşmış; ocaktaki ateş parlamış; et dönerek kızarmaya başlamış; aşçı çırağının kulağını öyle bir çekmiş ki çocuk can acısından bağırması ve hizmetçi tavuğu yolmaya devam etmiş.

Daha sonra çok güzel bir törenle prensle Gül Goncası'nı evlendirmişler. İkisi birlikte uzun yıllar mutluluk içinde yaşamışlar. Onlar ermiş muradına biz çikalım tahtına.